

Luis Serra y Guardia

Ricoma, 79 y 81

Banquero

GRANOLLERS

Ofrece al público toda clase de operaciones de Banca y Bolsa

Descuento y negociación de letras y cheques : Pago de cupones : Compra y venta de toda clase de papel negociable en Banca y Bolsa

que com els senyors Montañà i Fortuny, de La Garriga, havia acabat d'arribar de Tardell, va pronunciar eloqüent discurs posant de relleu els esforços que s'ha imposat La Unió Lliberal per a crear i sostenir l'Orfeó Granollerí, així com per a desenrotllar l'obra de cultura popular que porta a cap.

Malgrat haver rebut dolorosa ferida d'uns desagrats, d'uns obcecats i d'uns... pitjor que una cosa i una altra — va dir el senyor Torras — les tasques de l'Orfeó continuen, i la modèstia del nou mestre ens sembla garantia de que mai més es farà abús d'uns poders donats a qui no s'els mereixia.

Acabà ponderant el sacrifici que significa, per als orfeonistes, la continuada assistència als assaigs i lliçons de música en les poques hores que els queden per al descans o esbarjament, després del pesat treball quotidià.

El president de La Unió Lliberal i alcalde popular, en Joan Montañà, parlà en últim lloc dient en vibrants paraules que, a pesar de tots els odís i per damunt de totes les enveges, l'obra de La Unió Lliberal continua, forta i vigorosa, i seguirà el seu curs ascensional per al bé i l'engrandiment de Granollers.

Un mestre, ni dos, ni cent — va dir, — per molt que valguin, valen prou, per a nosaltres, perquè es deturi l'obra que començaren els nostres pares i que nosaltres seguim amb tot el coratge i la fè dels convençuts.

El públic va aplaudir calorosament tots els parlaments.

Inicià la segona part del programa, l'orquestra, amb una fantasia de «L'Arlésienne», de Bizet; representant-se tot seguit per la secció dramàtica de la Casa, l'«Esbart Artístic», l'obreta en un acte «Mentides que no fan mal», escrita expressament per a la festa pel senyor Garrell.

Tant l'obra, d'un fort calent popular, com l'execució, confiada a les senyorettes Perelló (A. i M.) i als estudiosos aficionats senyors Capella, Terrades, Jané, Vila, Baró, Genevat, Bach i Oriol, mereixeren l'aprovació unànim de la concurrència, que feu aixecar repetidament el teló a l'acabar-se la representació.

La «Suite» de Orleg, magníficament interpretada per «La Moderna», valgué un grós triomf a aquesta notable corporació orquestral i al mestre de l'Orfeó, en Aureli Font, que va dirigir-la. Després de sentir tant hermosa pàgina musical, s'ens ha avivat, més que mai, el desig de sentir en nostra vila un gran concert de música com aquí encare no hem sentit mai.

Va cloure l'hermosa festa, el concert de l'Orfeó Granollerí, esperat amb comprensible impaciència.

Així a l'aparèixer la Senyera, com el nou mestre director, el públic va aplaudir fortament; i els aplaudiments aquells foren com la avançada de les ovacions que ressonaren a l'acabament de cada una de les obres que es cantaren. Foren aquestes «El cant de la Se-

nyera» (Millet), «El dimoni escuat» (Cumellas-Ribó), «L'hereu Riera» (Pujol), «Els tres fambors» (Lambert) i «La mort de l'escolà» (Nicolaou). Les dugues últimes, produïren verdader entusiasme; la primera, per la frescor de joventut que respira; la segona, per la severa grandiositat i el profunde sentiment religiós que té i que commou de debò a l'auditori.

Per a correspondre a les demostracions del públic, que no es cansava d'aplaudir la tasca dels orfeonistes i del seu nou mestre, aquest va veure's precisat a dirigir novament «El cant de la Senyera», acabant amb aquest himne vibrant una festa que fou manifestació esplendent de la vitalitat de l'associació La Unió Lliberal.

Es motiu d'orgull per a EL DEMÒCRATA la acceptació que va obtenir el número extraordinari que, dedicat a enaltir l'obra meritíssima que realitza a Granollers La Unió Lliberal, va publicar el dia de la festa ressenyada. Les felicitacions rebudes aquell dia, amb aital motiu, ens plau transmetre-les als bons amics nostres que honoraren les columnes d'aquesta publicació amb llurs treballs.

XIRINOLES

En Met Xerraire qualifica nostres *xirinoles* de gazetilles insubstancials.

Les nostres *xirinoles*, carcamal Met, no tenen la pretensió d'arribar a gazetilles i menys pretenen assolir l'immodesta petulància de les teves *lates* literàries.

Nostres *xirinoles* només són fetes per a passar alguna estona bé o malament: diferentment dels teus *escrits*, que vesses en aquella cloaca que l'AMO paga i que solament llegeixes tú i ELL, escrits que no qualificarem d'insubstancials, però sí podríem fer-ho aplicant-los una paraula que acaba igual.

Busca-li el consonant, tú que ets tant *ceva*.

© ©

Hem notat que en Castillejos d'ensà que no és *detective* municipal, no dorm tant.

Hi ha qui ho atribueix a que desplega més activitat, are, *ensumant* d'aquí i d'allà, que no abans, quan era *pòli*.

Altres en treuen la conseqüència de que l'ex-Scheerlock-Holmes deu estar a la pista de... quan el Pep Baté torni a ésser alcalde.

Si fos així, li dariem un consell d'amic:

Castillejos, Castillejos,

Pots dormir-te sens temor...

Quan el Pep torni a sè alcalde,

Ja't cridaràn... si no ets mort!...

Quín són més llarg! — pensarà ell.

I bé, home; al cap i al fi faries el de sempre:

Dormir.

© ©

En Feliu Vila, desde *L'Independència*, s'esforça en volguer fer entendre a la gent que en

Met de la Pipa és l'autor material de les brutes campanyes que han vingut fent-se des d'aquells paperots que l'AMO encarrega i paga.

En Met de la Pipa, no en protesta, i calla. *Quien calla, otorga?*...

No. En aquest cas, donar la callada per resposta, és digne d'un malvat o bé d'un ximple.

Met, tu que no calles mai, perquè fas el mut, are?

© ©

En Lligé, després de delegar al seu fill per a portar el penó en la processó del Corpus de La Garriga; després de no comparèixer a l'acte d'homenatge al senyor Lacante, a Mollet, ni al de l'entrega d'una bandera al «Centre Nacionalista», de Granollers; després de fer parlar al seu secretari particular, en lloc de fer-ho ell mateix; després de no comparèixer a altres actes polítics en els quals era indispensable la seva corpulent presència, i després de dormir-se al Congrés en plena sessió; després de tot això, per fi va decidir-se prendre part en un míting de Mollet, el qual va celebrar-se no fa molts dies. Al fi parlà el nostre diputat.

I saben qué va dir?...

— Senyors: Estic emocionat i el costat em fa mal. Dispensin.

Els seus amics polítics de Mollet, volen esculpir, en una làpida, aquestes paraules i col·locar-la a la casa de la vila.

No n'hi ha per menys!

Això, apart que si fos cert que estés malalt, nosaltres fem vots perquè es posi bé ben depressa.

Amb malalts no ens hi volem ficar. Que es posi bó i farem brometa. Ell s'ho ha buscat!...

Un aereolito

El ex diputado a Cortes por este distrito, don Buenaventura P. y Tapís, actúa de pelota de foot-ball, pateada por cuantos tienen la desgracia de sufrir su autoridad.

Para reponerle de crasa dolencia muy cerca del *costado*, ideó Cambó el hacerle gobernador de lejana provincia española, para evitar que nos llegaran ayes y lamentos de los infelices mortales a quienes, a fuerza de tirar, se dejara sin orejas, pero cuyos *aires* sentarían a la perfección para la crónica enfermedad del ex administrador de los bienes de los *menores Cardellac*.

Pero, ¡qué si quieres! El amigo Ventura tiene debilidades, y confióse a cierto amigo y compañero de fatigas y de idéntica dolencia, y el tal tuvo la flaqueza — para postinear — de exhibir ciertas relaciones, que evidenciaban unos *juegos* muy peligrosos y que cuestan a veces penosos sacrificios.

De Pamplona a Badajoz, facturaron al bendito Ventura, y allí solamente le calmaban su